

Tilburg University

Gay Pride is een schreeuw om aandacht die de Kerk serieus moet nemen

Moons, Jos

Published in:
Katholiek Nieuwsblad

Publication date:
2019

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):
Moons, J. (2019). Gay Pride is een schreeuw om aandacht die de Kerk serieus moet nemen. *Katholiek Nieuwsblad*, 7-7.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

standpunt

Gay Pride is een schreeuw om aandacht die de Kerk serieus moet nemen

DOOR JOS MOONS S.J.

Is de Gay Pride smakeloos en plat? Misschien, maar Kerk en samenleving doen er toch goed aan te luisteren naar wat er écht gezegd wordt.

Amsterdam beleefde afgelopen week de jaarlijkse Gay Pride, met in het weekend de Canal Parade. Mij bevreemdt het hele gebeuren, en niet mij alleen. Heel wat mensen – al dan niet christen, en al dan niet hetero – zullen een zucht hebben geslaakt toen het journaal weer beelden toonde van de over de grachten schuivende boten en de over de straten schuimende mensen.

Het kind moet eerst voor rede vatbaar zijn. Heel belangrijk daarbij is dat het zich bemind weet

DRIFTIG KIND

En toch kriebelt er wat. Het hele gebeuren doet me denken aan mijn kleine neefje en nichtje in een obstinate bui, als ze staan te schreeuwen, hun kleren uittrekken of weigeren te eten. Eerlijke ouders – en deze oom – weten dat er dan wat aan de hand is. Het kind vraagt aandacht voor een bepaalde kwestie, of voor zichzelf. Zou de Gay Pride zo'n soort schreeuw om aandacht zijn? Of om preciezer te zijn: een schreeuw om de aanvaarding die men niet vindt, onder andere in de Kerk niet? In theorie is er in de katholieke Kerk volop aanvaarding. De *Catechismus van de Katholieke Kerk* zegt dat homoseksualiteit een onduidelijke psychische oorsprong heeft (CKK 2357). Dat betekent bijvoorbeeld dat katholieken zich ver zouden moeten houden van de gedachte dat je homoseksuelen moet 'heropvoeden'. Bovendien staat er dat men homoseksuelen moet behandelen "met respect, begrip en fijngevoeligheid" (CKK 2358). Dat klinkt heel aanvaardend.

Maar er schuilt een grote adder onder het gras, en die adder heet 'gekwalficeerde aanvaarding'. Wie homoseksueel is, hoort altijd in dezelfde zin aanvaarding én waarschuwing, acceptatie én voorbehoud. Bijvoorbeeld: je mag wel homoseksueel zijn, maar je mag niet samenwonen. Of ook: je mag wel homoseksueel zijn, maar je mag je liefde niet seksueel beleven. Dat is gekwalficeerde, voorwaardelijke liefde. De Kerk die wel moeder genoemd wordt, bemint haar homoseksuele kinderen nadrukkelijk onder bepaalde voorwaarden. Als ouders zo met hun kinderen omgaan, kun je voorspellen wat er gebeurt – juist ja, schreeuwen en kleren uittrekken en niet willen eten. De weg voorwaarts is in dat geval niet om nog nadrukkelijker te zeggen hoe de kinderen zich moeten gedragen. Nee, het kind moet eerst weer 'voor rede vatbaar' zijn, zoals dat mooi heet. Heel belangrijk daarbij is dat het kind zich bemind weet.

UITNODIGING

Zo geldt dat ook voor de schreeuwerige toestand van de Gay Pride en de blote basten van de Canal Parade. Het zou een uitnodiging kunnen zijn aan de katholieke Kerk – haar gelovigen en haar leiding inclusief – tot een houding van aanvaarding. Zoals een goede moeder, die haar kinderen zonder meer aanvaardt. Wie weet kan er in die context van liefde ook dialoog groeien over menselijke en gelovige waarden. ●

Het hele gebeuren doet me denken aan mijn neefje in een obstinate bui

Jos Moons is jezuïet. Hij doceert theologie aan de KU Leuven en doet onderzoek aan de Universiteit van Tilburg. Dit artikel verscheen eerder op Ignis, online tijdschrift van de jezuïeten (www.igniswebmagazine.nl).

column

FRANK VAN DEN HEUVEL

Deskundige op het gebied van public affairs, toezicht en bestuur.

EIGEN REGIO EERST?

Ik was begin juli bij het jaarlijkse Oud Limburgs Schuttersfeest (OLS). Dit is een 150 jaar oud evenement van 150 schutterijen uit Nederlands en Belgisch Limburg. Geweldig. Cultuur, historie, saamhorigheid. De geschiedenis ervan gaat nog verder terug. Vroeger had ieder dorp zijn schutterij, zijn eigen verdediging. Dat was nodig voor de veiligheid en voor als de vorst troepen nodig had ter verdediging van het gebied. Zo was iedereen beschermd door een van onderaf opgebouwd 'leger'. Iedere schutterij is ook uniek in presentatie. Het eigene is belangrijk. Het hoogtepunt van het OLS, na toespraken, intocht en andere tradities, is het schieten. De winnaar wacht eeuwige roem – nou ja, een jaar lang.

Ik moest denken aan de recent opgestelde coalitieakkoorden in de provincies in Nederland. Die hebben sterke overeenkomsten: verduurzaming, omgang met schaarse ruimte, waterbeleid enzovoort. De motto's van deze colleges luiden: verbindend, samen, duurzaam. Wat ook opvalt, is dat de provincies het eigene sterk benadrukken: eigen industrie, eigen natuur, eigen cultuuroederen, eigen festivals en evenementen. Inclusief naar de eigen mensen in het gebied, uitnodigend naar anderen. Zeker in Limburg, Zeeland, Brabant, Friesland en Overijssel. Is het zich afzetten tegen de Randstad? Men toont eigen karakter en identiteit binnen de mondialisering. En dan is dat inderdaad Vastenavond in Bergen op Zoom, de Zwarte Cross in de Achterhoek en OLS in Limburg.

De coalitievorming in die laatste provincie viel trouwens op door de deelname van PVV en FvD. Afkeurenswaardig? Lastig. In zekere zin heeft Limburg een passend college van Gedeputeerde Staten gevormd. Dertig procent van de Limburgers stemde op PVV of FvD: geen groep die je kunt negeren of uitsluiten. Sterker, ik denk dat CDA en VVD zien dat veel van de mensen die op deze partijen stemden, hún mensen zijn. Zoekend naar ander onderdak. Eigenlijk zijn PVV en FvD in Limburg lokale partijen. Natuurlijk is deze coalitie niet in alles stabiel, maar CDA en VVD zagen dat ze iets moesten doen om deze mensen te binden en ze niet definitief te verliezen. Ze zijn geen coalitie aangegaan met PVV en FvD, maar met de mensen die gestemd hebben op deze partijen, die hún mensen zijn. En het is goed dat PVV en FvD nu vuile handen moeten maken. Besturen is ingewikkelder dan enkel roepen en tegen zijn.

In het programma spreken alle partijen zich uit voor Limburg, voor Nederland en voor een stevige positie van hun regio, inderdaad Vlaams en Nederlands Limburg, in Europa. En bij het OLS-festijn verdwijnen politieke scheidslijnen. Iedereen mag meedoen. Net als bij de inmiddels bekende Zwarte Cross. Het gezamenlijke overheerst en Limburg denkt en handelt, in lijn met traditie, historie en broederschap, meer grensoverschrijdend dan Wilders en Baudet ooit hebben gedacht.